

богатството . . . “ говорѣше търговецътъ и триеше сълзитѣ си.

— Отишло ви богатството! . . . Пропаднало, загубило се заедно съ вашето и *мое* богатство, господине . . . Изрече огорчената жена и зашематена отъ тая неочаквана новина падна въ несвѣстъ на земята . . .

— Кое е нейното богатство? Ей, хора, елате; жена умира, елате на помощ! . . . — Вика търговецътъ.

Дойдоха. Полѣха я съ вода. Нищо не помага. Тя умрѣ . . .

Събраха се хиляди човѣци. Носятъ се изъ уста въ уста думитѣ: „Умрѣла отъ тѣга, пропаднали ѝ капиталитѣ, тя била съдружница на богатия търговецъ . . . Той е тѣй якъ, тѣй здравъ . . . А тя, горката, не утрая! . . . Умрѣ! . . . “ си думатъ хората.

А търговецътъ стои и мисли: за кое богатство жали и умрѣ тая нещастница . . . за кое? . . .

Никой не отгатна истината.

Г. Пъйчевски.

